

פרשת תשא – שבת קודש

(כז) וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה כְּתֹב־לְךָ אֶת־הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כִּי עַל־פִּי | הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה כָּרַתִּי אֶתְךָ בְּרִית וְאֶת־יִשְׂרָאֵל:

כז"י < את הדברים האלה: ולא אתה רשאי לכתוב תורה שבע"פ:

(כח) וַיְהִי־שֵׁם עִם־יְהוָה אַרְבָּעִים יוֹם וְאַרְבָּעִים לַיְלָה לֶחֶם לֹא אָכַל וּמַיִם לֹא שָׁתָה וַיִּכְתֹּב עַל־הַלְחָת אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִית עֲשֶׂרֶת הַדְּבָרִים:

(כט) וַיְהִי בְּרִדַּת מֹשֶׁה מִהָרִי סִינִי וּשְׁנֵי לַחַת הָעֵדֻת בִּיד־מֹשֶׁה בְּרִדְתּוֹ מִן־הָהָר וּמֹשֶׁה לֹא־יָדַע כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו בְּדַבְּרוֹ אֹתוֹ:

כט"י < ויהי ברדת משה: כשהביא לוחות אחרונים ביום הכפורים: כי קרן: לשון קרנים שהאור מבהיר ובולט כמין קרן ומהיכן זכה משה לקרני ההוד רבותינו אמרו מן המערה שנתן הקב"ה ידו על פניו שנא' ושכותי כפי:

(ל) וַיֵּרָא אַהֲרֹן וְכָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־מֹשֶׁה וְהִנֵּה קָרַן עוֹר פָּנָיו וַיִּירָאוּ מִגִּשֶׁת אֱלֹהֵיוֹ:

כט"י < ויראו מגשת אליו: בא וראה כמה גדול כחה של עברה שעד שלא פשטו ידיהם בעברה מהו אומר ומראה כבוד ה' כאש אוכלת בראש ההר לעיני בני ישראל ולא יראים ולא מזדעזעים ומשעשו את העגל אף מקרני הודו של משה היו מרתיעים ומזדעזעים:

(לא) וַיִּקְרָא אֲלֵהֶם מֹשֶׁה וַיָּשֻׁבוּ אֵלָיו אַהֲרֹן וְכָל־הַנְּשָׂאִים בַּעֲדָה וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֲלֵהֶם:

כט"י < הנשאים בעדה: כמו נשיאי העדה: וידבר משה אליהם: שליחותו של מקום ולשון הווה הוא כל הענין הזה:

(לב) וְאַחֲרֵי־כֵן נִגְשׂוּ כָל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וַיִּצְּוּם אֶת כָּל־אִשָּׁר דִּבֶּר יְהוָה אֹתוֹ בְּהָר סִינִי:

כט"י < ואחרי כן נגשו: אחר שלמד לזקנים חוזר ומלמד הפרשה או ההלכה לישראל. תנו רבנן כיצד סדר המשנה משה היה לומד מפי הגבורה נכנס אהרן שנה לו משה פרקו נסתלק אהרן וישב לו לשמאל משה נכנסו בניו שנה להם משה פרקם נסתלקו הם ישב אלעזר לימין משה ואיתמר לשמאל אהרן וכו' נכנסו זקנים שנה להם משה פרקם נסתלקו זקנים ישבו לצדדין נכנסו כל העם שנה להם משה פרקם נמצא ביד כל העם א' ביד הזקנים ב' ביד בני אהרן שלשה ביד אהרן ארבעה וכו' כדאיתא בערוובין:

(לג) וַיִּכַּל מֹשֶׁה מִדְּבַר אֲתָם וַיִּתֵּן עַל־פָּנָיו מַסְוָה:

כט"י < ויתן על פניו מסוה: כתרגומו בית אפי. לשון ארמי הוא בגמרא סוי לבא ועוד בכתובות הוה קא מסוה לאפה לשון הבטה היה מסתכל בה אף כאן מסוה בגד הנתן כנגד הפרצוף ובית העינים ולכבוד קרני ההוד שלא יזונו הכל מהם היה נותן המסוה כנגדן ונוטלו בשעה שהיה מדבר עם ישראל ובשעה שהמקום מדבר עמו עד צאתו ובצאתו יצא בלא מסוה:

(לד) וּבָבֹא מֹשֶׁה לִפְנֵי יְהוָה לְדַבֵּר אִתּוֹ יְסִיר אֶת־הַמַּסְוָה עַד־צֵאתוֹ וַיֵּצֵא וּדְבַר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת אֲשֶׁר יִצְוָה:

כט"י < ודבר אל בני ישראל: וראו קרני ההוד בפניו. וכשהוא מסתלק מהם:

(לה) וַרְאוּ בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֶת־פָּנֵי מֹשֶׁה כִּי קָרַן עוֹר פָּנָיו מֹשֶׁה וַהֲשִׁיב מֹשֶׁה אֶת־הַמַּסְוָה עַל־פָּנָיו עַד־בֹּאוֹ לְדַבֵּר אֹתוֹ:

כט"י < והשיב משה את המסוה על פניו עד בואו לדבר אתו: וכשבא לדבר אתו נוטלו מעל פניו:

לה וחזן בני ישראל, ית אפי משה, ארי סגי, זיו יקרא דאפי משה; ומתיב משה ית בית אפי על אפיה, עד דעליל למלא עמיה.